

trængte til. Dernæst øvede den det stærke Pres, under hvilket hendes Trang til Fremgang i det gode saa tidlig blev ligesom voldsomt fremtvunget. I den Alder af ni Aar havde hun allerede prøvet og opgivet Franklins Tabel over Dyder og Fejl, der i høj Grad tiltalte hendes Hang til Orden.

Biblen maatte nu holde for. Siddende i Barnekamret lige over for Ammen med den yngste Søster, som hun havde besluttet skulde blive hendes „Lykke“, og „som aldrig skulde savne den Ømhed, hun selv ikke havde fundet“, studerede og skrev hun ud af Biblen, og rejste sig kun nu og da „for at overvælde Barnet med Kjærtegn“. I det gamle Testamente fandt hun Bud og Regler saa mange og strænge, som hendes Hjærte begjærede, det nye vilde derimod ikke slaa til. — Til sit 20de Aar var hun Unitarier som hele sin Slægt, men netop i Ytringsmaaden og Udviklingen af den moralske Følelse kunde man tidlig spore det Punkt, hvor Adskillelsen maatte komme. Den kristne Lære om Syndsforladelse tilfredsstillede hende aldrig. Dette Barn vilde ikke nøjes med Tilgivelse, hun vilde Fuldkommengjørelse. „Jeg frygtede“, siger hun, „altid i høj Grad Synd og Samvittighedsnag, men jeg ønskede Straf og alt, hvad der blot kunde skaffe mig det ene store Gode, jeg forgjæves sukkede efter: — Samvittighedsfred“. „Det var mig kun ringe Trøst, at mine Taarer og Bønner i Aften skaffede mig Tilgivelse, siden jeg vidste, at jeg allerede før i Morgen Eftermiddag atter vilde være en angrende“.

Med denne overudviklede moralske Finfølelse, der strax gjør Oprør mod at gaa den eneste, langsomme Vej fremad: gennem Fejlgreb, og strax sætter Maalet langt ud over, hvad menneskelig Evne formaar, forbandt hun en ubøjelig Vilje, der Aar igjennem ikke slap, hvad den havde faaet Tag i, og paa samme Tid var hun, underlig nok, fuldstændig uden Tro paa egen Evne til at skjelne mellem Ret og Uret, til det yderste afhængig af andres Mening, og krympede sig under hver stræng Dom, — og der var Overflod af haarde Domme i det Hjem. Saa megen Styrke sammen med saa megen Svaghed affødte bitter Lidelse. Men gennem uforstaaet Smerte, som hun led i Tavshed, lærte hun til sidst kun at stole paa sig selv og kun at forholde sig til sig selv, og da hun først vandt Mod til at være sin egen Dommer, fandt hun „Klippen, ingen Sø og ingen Storm kunde rukke“. Kampen var stræng nok, men hun